

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **EFE cz, s.r.o. „v likvidaci“, IČO: 25901605**
se sídlem Ostrava, Blanická 834/140

proti
žalované: **Česká advokátní komora**
se sídlem Praha 1, Národní 16

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze 12. 4. 2021, č. j. 10.01-000195/21-003,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaná podle § 18c zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, (dále jen „zákon o advokacii“) žalobci neurčila advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby.
2. Důvodem, pro který nebylo žádosti žalobce vyhověno, byla jednak skutečnost, že žalobce nesplnil podmínky dle § 18c odst. 1 zákona o advokacii, tedy neprokázal, že je osobou, jejíž příjmové a majetkové poměry odůvodňují určení advokáta k poskytnutí právní

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

služba, a jednak skutečnost, že se ze strany žalobce jedná o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva podle § 18c odst. 5 zákona o advokacii.

II. Obsah žaloby

3. Úvodem podané žaloby žalobce sdělil, že dne 22. 12. 2020 obdržel rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2020, č. j. 5 Afs 446/2019-58, kterým byla zamítnuta jeho kasační stížnost. Tvrdil, že toto rozhodnutí porušuje jeho základní práva a svobody, a proto se rozhodl je napadnout ústavní stížností. Dle žalobce se jedná o zcela unikátní případ. Odlišnost je dána okolnostmi, které mění situaci natolik, že otázky, které soudy odmítly, nyní nabyly rozměru hodného pro posouzení věci na nejvyšší úrovni. Jedná se o kontrast názoru vrchnostenských soudů s názorem nižšího soudu a ústavně veřejné výzkumné instituce na stejnou věc. V neposlední řadě jde o zcela první pokutu za to, co dříve pokutováno nebylo. Už první pohled dává seznat, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je unikátní v bodě [11], kde osvědčuje přípis ze dne 26. 10. 2020, kde se Ústav pro jazyk český Akademie věd České republiky, v.v.i. (dále jen „ÚJČ“) vyjadřuje ohledně srozumitelnosti formulace uvedené v žalobě, a zároveň v bodě [17], kde soud uvedl způsob, jak přípis s vyjádřením (ne)vypořádal. Žalobce doručil dne 20. 2. 2021 Ústavnímu soudu ústavní stížnost proti rozsudku ze dne 18. 12. 2020, č. j. 5 Afs 446/2019-58. Dne 4. 3. 2021 žalobce obdržel výzvu Ústavního soudu ze dne 1. 3. 2021, sp. zn. IV. ÚS 481/21, k odstranění vad spočívajících v nedostatku zastoupení.
4. Dále žalobce namítal, že žalovaná nesprávně a nedostatečně vypořádala žádost a tvrzení žalobce uvedená v žádosti. Například uvedl, že dne 3. 2. 2021 nabylo právní moci rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci ze dne 5. 1. 2021, č. j. 5 Cmo 219/2020-87, který jako soud odvolací potvrdil rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 7. 2020, č. j. 24 Cm 137/2020-11, o zrušení žalobce s likvidací. Tato skutečnost je aktuální. Neuvést tuto skutečnost znamená popírat své prohlášení o majetkových poměrech. Důvodem likvidace žalobce je sporná otázka ohledně povinnosti společnosti s ručením omezeným zveřejňovat dokumenty ekonomické povahy.
5. Žalobce tvrdil, že je mylné vyvozovat závěr, že v rozporu s povinností řádného hospodáře nevymáhá pohledávku CZ Izolace, ač by při její byt jenom částečné úhradě byl schopen hradit právní služby advokáta. Žalobce předložil smlouvu z 2. 1. 2006 o nájmu kritické služby telekomunikace. Společnost CZ Izolace od roku 2011 nevydělává. Nezbytné kritické služby do nemovitosti CZ Izolace nejsou dodávány. CZ Izolace se domáhá soudní cestou obnovení kritické dodávky služby. Postoj žalobce jako řádného hospodáře je řádný, když nezhoršuje situaci CZ Izolace a nevymáhá platby, které přímo ohrožují možnost včasného placení závazků vůči státu pod hrozbou exekuce, aby žalobce nepřišel o zázemí služby, kterou nezbytně potřebuje.
6. Dle žalobce žalovaná nesprávně hodnotí jednání žalobce jako zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva. Žalovaná opomenula, že nyní je situace zjevně nanejvýš odlišná. Pojem zjevně je třeba vykládat jako vlastnost návrhu seznatelná na první pohled. Jeho neúspěšnost je bez jakýchkoliv pochybností a dokazování zcela jednoznačná, nesporná a okamžitě zjistitelná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2007, č. j. 7 Afs 102/2007-72). V tomto případě neplatí, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2020, č. j. 5 Afs 446/2019-58, je svým obsahem zjevně shodné s rozhodnutím ze dne 14. 5. 2020, č. j. 9 Afs 67/2020-77, (viz body [11] a [17]). Žalobce byl toho názoru, že neprovedený důkaz spolu s dalšími okolnostmi, které mohly

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

vyjít najevo teprve v době řízení o kasační stížnosti, dává ústavní stížnosti nový rozměr. Rozsudek ze dne 15. 5. 2020, č. j. 9 Afs 67/2020-77, zjevně neobsahuje inkriminovaný konflikt se základním právem stěžovatele. Žalobce se domáhá, aby Ústavní soud přezkoumal, zda nevybočil právní názor v rozsudku 18. 12. 2020, č. j. 5 Afs 446/2019-58, extrémně z výkladových pravidel s ústavní relevancí, když tvrdí, že nerozumí a proto nevidí česky napsané slovo, i když ÚJČ toto slovo vidí a hodnotí jako chápateľné.

7. Uzavřel, že splnil podmínky pro určení advokáta pro řízení o ústavní stížnosti sp. zn. IV. ÚS 481/21.

III. Vyjádření žalované k podané žalobě

8. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná navrhla, aby soud podanou žalobu zamítl.
9. Uvedla, že závěr o tom, že žalobce neprokázal, že je osobou, jejíž poměry odůvodňují určení advokáta, stojí zejména na skutečnostech, že:
- žalobce nezveřejňuje ve Sbírce listin obchodního rejstříku žádné dokumenty ekonomické povahy, jakkoli taková transparentnost je základním zdrojem informace pro třetí osoby o výsledcích hospodaření,
 - žalobcem tvrzený vstup do likvidace nebyl osvědčen (prokázán) a zápis v obchodním rejstříku stran takové skutečnosti též absentuje,
 - pohledávku za jinou společností žalobce nevymáhá (přes osmdesát tisíc korun),
 - žalobce hospodařil se ztrátou nejméně od roku 2016 do roku 2019 (pro rok 2020 žalobce netvrdí ani předpoklad obratu), jakkoli podnikání je soustavná činnost provozovaná za účelem dosahování zisku.

To vše vede k úvaze, odkud žalobce čerpá finanční prostředky k financování svého provozu a jakému účelu její provoz slouží (vklady jediného společníka tyto pochybnosti neodstraňují).

10. Žalovaná uvedla, že žadatel, který hospodaří se ztrátou, nemá automaticky bez dalšího nárok na určení advokáta. Musí prokázat objektivně existující skutečnosti, které mu brání v zajišťování příjmů k úhradě právních služeb poskytnutých advokátem. Žalobce jako žadatel o určení advokáta nesplnil zákonnou podmínku obsaženou v § 18c odst. 1 zákona o advokacii. Názor žalobce, že pozitivní právní úprava mu neukládá povinnost příslušné listiny do Sbírky listin zakládat, neobstojí. Žalobce neplní povinnosti stanovené § 66 odst. c) zákonem č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících.
11. Závěr žalované o tom, že žádost žalobce je zjevně bezdůvodným uplatňováním práva dle § 18c odst. 5 zákona o advokacii, stojí zejména na skutečnostech, že:
- žalobce postupně vedl tři řízení před správním soudem, a to Krajským soudem v Ostravě, a následně po podání kasačních stížností tři řízení před Nejvyšším správním soudem, zde pod sp. zn. 5 Afs 446/2019, 9 Afs 67/2020 a 4 Afs 208/2020. Třikrát byl se svými žalobami a následně kasačními stížnostmi neúspěšný. Vždy šlo o situaci, kdy žalobci byla uložena finančním orgánem pokuta za pozdní podání kontrolního hlášení. Soudy „pouze“ třikrát posuzovaly tři odlišná období, kdy žalobce nesplnil svou zákonnou povinnost podat včas kontrolní hlášení,

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

- proti rozsudku kasačního soudu ve věci sp. zn. 9 Afs 67/2020 podal žalobce neúspěšnou ústavní stížnost (jsa zastoupen advokátem), kterou Ústavní soud odmítl ve věci sp. zn. IV. ÚS 1770/2020 jako zjevně neopodstatněnou.
12. Všechna tři rozhodnutí kasačního soudu pracují s prejudikaturou, tzn., že žalobcem vytčené důvody stížnosti již dříve byly posouzeny a rozhodnuto o nich. Jde proto z hlediska materie vytčené žalobcem v oněch třech žalobcem vyvolaných řízeních před správním soudem a před Nejvyšším správním soudem o materii dlouhodobě a opakovaně shodně posuzovanou.
 13. Dále žalovaná upozornila na časovou souvislost s tím, že ke dni podání žádosti žalobce ze dne 4. 3. 2021, žalobce měl k dispozici rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2020, usnesení Ústavního soudu ze dne 25. 8. 2020 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2020. Přitom předmětem řízení před správním soudem byla tatáž materie.
 14. Žalovaná zdůraznila, že podstatné je, že shodná materie byla stejným soudem, dvěma senáty (při připočítání rozsudku ve věci sp. zn. 4 Afs 208/2020 dokonce třemi), co do věcného posouzení rozhodnuta shodně. Nerespektování uvedených soudních autorit a vyvolávání dalšího ústavního přezkumu téhož, není ničím jiným, než bezdůvodným uplatňováním práva.
 15. Dále žalovaná uvedla, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 Afs 446/2019 oproti rozhodnutí ve věci sp. zn. 9 Afs 67/2020 není ani „unikátní“, ani nemá „nový rozměr“. Výtka žalobce, že ani Ústavní soud se takovou námitkou nezabýval ve svém přezkumu ve věci sp. zn. IV. ÚS 1770/2020 (proti rozsudku ve věci NSS sp. zn. 9 Afs 67/2020), nemůže obstát, protože v bodě 13 svého usnesení ze dne 25. 8. 2020 Ústavní soud uvádí právě k uvedené námitce výslovně: *„Předmětná námitka však není přípustná ani v řízení před Ústavním soudem, jelikož ji stěžovatelka řádně neuplatnila ve své žalobě u krajského soudu, přestože jí v tom nebránily žádné zvláštní okolnosti“*. Proto ani v tomto ohledu žalovaná nepochybila, když advokáta žalobci neurčila.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
17. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce výslovně souhlasil s rozhodnutím věci bez jednání a žalovaná nevyjádřila s takovým postupem nesouhlas.
18. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 18c odst. 1 zákona o advokacii žadatel, jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují, a který není ve věci, v níž žádá poskytnutí právní služby, zastoupen jiným advokátem nebo osobou podle § 2 odst. 2 písm. a), má právo, aby mu Komora určila advokáta k poskytnutí právní služby. V téže věci může být žadateli určen Komorou advokát pouze jednou; to neplatí, odmítne-li v této věci dříve určený advokát poskytnout právní služby z důvodů uvedených v § 19, nebo nastane-li situace uvedená v § 20 odst. 2.
 - Podle § 18c odst. 5 zákona o advokacii komora určí advokáta k poskytnutí právní služby žadateli, který osvědčil splnění zákonných podmínek, bez zbytečného

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

odkladu. Komora žádosti nevyhoví, jestliže jde o zneužití práva nebo jde-li o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva.

19. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
20. Předně soud upozorňuje, že napadené rozhodnutí žalovaná založila na dvou důvodech, pro které nebylo možno žalobci určit advokáta k poskytnutí právní služby. Konkrétně důvodem, pro který žalovaná žalobci neurčila advokáta, byla jednak skutečnost, že určení advokáta neodůvodňují příjmové a majetkové poměry podle § 18c odst. 1 zákona o advokacii, a jednak skutečnost, že jde o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva. Skutečnost, že žalovaná žalobci neurčila advokáta ze dvou odlišných důvodů, způsobuje, že soud by byl oprávněn zrušit napadené rozhodnutí pouze a jenom v případě, kdyby v rámci soudního přezkumu neobstál žádný z důvodů, pro který žalobci nebyl určen advokát. Obstojí-li během soudního přezkumu alespoň jeden z důvodů, kterým žalovaná zdůvodnila napadené rozhodnutí, není soud oprávněn napadené rozhodnutí zrušit.
21. Tvzení, že určení advokáta neodůvodňují podle § 18c odst. 1 zákona o advokacii příjmové a majetkové poměry, žalovaná v napadeném rozhodnutí odůvodnila tím, že žalobce řádně neprokázal příjmové a majetkové poměry. K uvedenému závěru žalovaná dospěla na základě následujících skutečností: (1) Žalobce od založení nezveřejňuje ve Sbírce listin obchodního rejstříku výroční zprávy a další účetní listiny předvídané zákonem, které se zakládají za účelem transparentnosti hospodářské situace dotčeného subjektu. (2) Žalobce nedoložil tvrzení o tom, že vstoupil do likvidace, respektive o ní bylo rozhodnuto soudem, přestože byl poučen o povinnosti toto tvrzení doložit. (3) Žalobce v rozporu se zákonnou povinností řádného hospodáře pohledávku vůči společnosti CZ Izolace s.r.o. nevymáhá ač by při její byt jen částečné úhradě, byl schopen hradit právní služby. (4) Žalobce za poslední 4 roky hospodařil se záporným hospodářským výsledkem, kdy vytvořil celkovou daňovou ztrátu ve výši 572 081 Kč, je tedy otázkou, odkud žalobce čerpá vynaložené finanční prostředky k financování svého provozu a jakému účelu provoz slouží. (5) Z předložených bankovních výpisů vyplývá, že jsou na něj vkládány finanční prostředky platební kartou přes bankomat v hotovosti (dne 5. 2. 2021 ve výši 5 000 Kč, dne 10. 11. 2020 ve výši 7 500 Kč, dne 8. 10. 2020 ve výši 8 000 Kč a dne 9. 9. 2020 ve výši 5 000 Kč), dále na účet přišly finanční prostředky od O2 ve výši 15 800 Kč, od společnosti Hydrospol s.r.o. ve výši 1 724 Kč a D. P. ve výši 1 694 Kč. Z tohoto bankovního účtu odchází každý měsíc finanční prostředky, zejména zákonné pojištění zaměstnavatele (100 Kč), odvody pro VZP ve výši 2 052 Kč a 1 971 Kč, OSSZ ve výši 4 570 Kč měsíčně a platby mobilního telefonu 375 Kč a nepravdělně platby pro FÚ ve výši 870 Kč.
22. Žalobce v podané žalobě brojil toliko vůči závěru žalované, že žalobce v rozporu s povinností řádného hospodáře nevymáhá pohledávku CZ Izolace. K uvedené námitce soud sděluje, že v případě, že by napadené rozhodnutí bylo založeno toliko na tvrzení, že žalobce v rozporu s povinností řádného hospodáře nevymáhá pohledávku CZ Izolace, nemohla by úvaha žalované při soudním přezkumu obstát. Napadené rozhodnutí je však založeno na souboru zjištění, ze kterých žalovaná vyvozuje, že žalobce neprokázal, že jeho příjmové a majetkové poměry určení advokáta odůvodňují. Právě soubor zjištění žalované, nikoliv pouze žalobcem vytčená skutečnost, má dle názoru soudu pro posouzení otázky, zda příjmové a majetkové poměry žalobce odůvodňují určení advokáta, zásadní význam.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

23. Dle náhledu soudu ze souboru zjištění žalované vyplývá, že žalobce neprokázal, že jeho příjmové a majetkové poměry odůvodňují určení advokáta. Předně žalovaná žalobci nevytýkala, že žalobce v „Žádosti o právní službu pro právnickou osobu“ uvedl, že je v likvidaci, ale výlučně to, že tuto skutečnost žalované nedoložil a žalovaná neměla jinou možnost, jak tuto informaci ověřit. Za uvedeného stavu věci žalovaná nepochybila, když k tvrzení žalobce o jeho likvidaci nepřihlédla. Jestliže pak žalobce hospodařil v posledních 4 letech se záporným hospodářským výsledkem, jak žalobce tvrdí, je zcela zřejmé, že žalobce určitou činnost vyvíjel a tato činnost musela být z nějakých prostředků financována (viz daňové přiznání za rok 2019). Tato úvaha žalované je podpořena zjištěním, že na bankovní účet žalobce jsou v hotovosti vkládány peněžité vklady a přijímány platby a současně že z tohoto bankovního účtu měsíčně odchází platby v nezanedbatelné výši (cca 9 000 Kč). Pravidelné odchází platby pak mj. dokládají, že žalobce má zaměstnance. Z výše uvedeného zcela jednoznačně vyplývá, že žalobce musí mít nějaký zdroj příjmů, ze kterého financuje svoji činnost a hradí pravidelné platby, tím spíš, že má zaměstnance. O jaký zdroj příjmů se jedná, však žalobce v podané žádosti žalované neosvětlil, ač tak bylo výhradně na něm. K osvětlení příjmových a majetkových poměrů žalobce pak nikterak nepřispívá skutečnost, že žalobce v rozporu se zákonem nezveřejňuje ve Sbírce listin zákonem vyžadované dokumenty (zejména účetní závěrky, viz § 66 zákona č. 304/2012 Sb.), a tedy jeho hospodářskou situaci nelze označit za transparentní. Na uvedeném závěru nemůže nic změnit tvrzení žalobce, ve kterém nesouhlasí s povinností zveřejňovat příslušné dokumenty ve Sbírce listin, neboť tato povinnost ze zákona jednoznačně vyplývá. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti soud přisvědčil závěru žalované, že žalobce podle § 18c odst. 1 zákona o advokacii neprokázal, že jeho osobní a majetkové poměry odůvodňují učení advokáta.
24. Soud se ztotožnil i se závěrem žalované, že se v projednávaném případě jedná o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva podle § 18c odst. 5 zákona o advokacii. Uvedený závěr žalovaná založila na skutečnosti, že obdobnou věcí, ve které Nejvyšší správní soud rozhodoval pod sp. zn. 5 Afs 446/2019, se Nejvyšší správní soud zabýval rovněž pod sp. zn. 9 Afs 67/2020, a pod sp. zn. 4 Afs 208/2020, přičemž všechny kasační stížnosti žalobce byly Nejvyšším správním soudem zamítnuty. Ústavní stížnost žalobce proti rozsudku sp. zn. 9 Afs 67/2020 byla odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost. V této souvislosti pak žalovaná upozornila, že obdobnou věcí jiného stěžovatele se již Ústavní soud zabýval pod sp. zn. III. ÚS 382/19, přičemž porušení základních práv stěžovatele nebylo shledáno. Na základě uvedeného žalovaná uzavřela, že se jedná o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva.
25. V podané žalobě žalobce rozporoval závěr žalované, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 446/2019 a sp. zn. 9 Afs 67/2020 jsou shodná, když poukazoval na skutečnost, že rozhodnutí sp. zn. 5 Afs 446/2019 obsahuje bod [11] a [17], které v rozhodnutí sp. zn. 9 Afs 67/2020 uvedeny nejsou. Dle náhledu soudu uvedení bodů [11] a [17] v rozsudku sp. zn. 5 Afs 446/2019 nelze považovat za skutečnost, která by způsobila zásadní odlišnost mezi zmíněnými rozsudky. Bod [11] rozsudku 5 Afs 446/2019 náleží do části rozsudku, ve které Nejvyšší správní soud rekapituloval kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného. Nejedná se tedy o část rozsudku, ve které by bylo obsaženo posouzení věci Nejvyšším správním soudem. Předmětem posouzení Ústavního soudu však může být pouze a jenom vlastní posouzení Nejvyššího správního soudu, nikoliv narační část. V bodě [17] rozsudku sp. zn. 5 Afs 446/2019 Nejvyšší správní soud žalobci sdělil, proč se nezabýval otázkou diskriminace a neprovedl důkaz stanoviskem ÚJČ, když současně Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

připomenul závěry Ústavního soudu vyslovené ve věci sp. zn. IV. ÚS 1770/20, který se již námitkou žalobce spočívající v diskriminaci zabýval a tuto neshledal přípustnou v řízení před Nejvyšším správním soudem a rovněž i před Ústavním soudem. Protože Nejvyšší správní soud v bodě [17] rozsudku sp. zn. 5 Afs 446/2019 obdobně jako v rozsudku sp. zn. 9 Afs 67/2020 žalobci sdělil, proč se nemůže zabývat námitkou diskriminace, když nad rámec skutečností uvedených ve věci sp. zn. 9 Afs 67/2020 zohlednil navazující usnesení Ústavního soudu a důvody neprovedení důkazu souvisejícího s uvedenou námitkou (stanovisko ÚJČ), nepovažuje soud tento bod za natolik podstatný, že by zcela zásadním způsobem odlišoval obě shora uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, respektive slovy žalobce dával ústavní stížnosti nový rozměr. Soud tak nepřisvědčil závěru žalobce, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 446/2019 a sp. zn. 9 Afs 67/2020 nejsou zjevně shodná.

26. Soud uzavírá, že má ve shodě s žalovanou za to, že jestliže se Ústavní soud zabýval k ústavní stížnosti žalobce již jednou zcela obdobnou problematikou, a tuto označil za nepřípustnou, nelze oprávněně předpokládat, že by Ústavní soud v novém řízení tuto námitku posoudil zcela odlišně. Žádost žalobce tak lze označit za zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva podle § 18c odst. 5 zákona o advokacii.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

27. Na základě výše uvedených závěrů soud žalobu zamítl pro nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalobci nepřiznal náhradu nákladů, jelikož neměl ve věci ani částečný úspěch. Žalovanému správnímu orgánu náhrada nákladů řízení nepřisluší, neboť mu nevznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 22. června 2022

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.